

Arrest

nr. 135 930 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. NACHTERGAELE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Khalk origine, bent u afkomstig uit Ulaanbaatar en beschikt u over de Mongoolse nationaliteit.

U bent als kind geadopteerd en hebt nooit contact gehad met uw biologische ouders.

U voltooide de middelbare school in Mongolië.

U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw adoptie ouders overleden een natuurlijke dood respectievelijk in het jaar 2007 en 2010.

U werkte als marktkramer in Mongolië.

Sinds augustus 2013 kreeg u moeilijkheden met de drugsmokkelaar M. en zijn bende. Zij eisten dat u voor hen drugs naar China zou smokkelen. U weigerde dit resoluut waarop u het aan de stok kreeg met hen.

In augustus 2013 werd u in uw woning door voornoemde bende aangevallen. U werd geslagen met houten en metalen voorwerpen. Omdat u verwond was aan het rechterbeen werd u opgenomen in de dagkliniek.

Hierna diende u een klacht in bij de politie in Bayangol. De politie diende een onderzoek in maar de daders werden niet gevonden.

Eind november 2013 werd u nog eens door M. thuis aangevallen. Daarop dook u onder op verschillende adressen bij vrienden.

Op 3 januari 2014 verliet u Mongolië.

U had voordien Mongolië reeds enkele keren verlaten op handelsreis naar de stad Ereen in Binnen-Mongolië. U kocht er goederen in om te verkopen op markten in Ulaanbaatar.

U verliet Mongolië de laatste keer per trein en bereikte Moskou.

Samen met uw vriend A. reisde u naar Kiev in Oekraïne waar u lederen jassen en Kashmir hemden verkocht. U arriveerde er op 9 januari 2014 en verbleef er tot 4 april 2014.

U legde ter staving van uw asielaanvraag geen documenten neer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Na analyse van de door u aangebrachte vluchtmotieven stelt het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) vast dat deze geenszins een verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde een gegronde vrees voor vervolging wegens uw nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep. Immers uw asielmotief –vrees voor enkele drugsmokkelaars in uw land van herkomst- ressorteert niet onder de vluchtelingenconventie en behoort derhalve tot de strafrechtelijke sfeer van het recht. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Gelet op onderstaande vaststellingen heeft u evenmin aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers kan er aan uw verklaringen geen geloof worden gehecht.

Zo kunnen er bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven omdat u geen politieverlag noch een kopie van de klacht die u bij de Mongoolse politie indiende tegen uw belagers, kan voorleggen tijdens uw gehoor op het CGVS.

Evenmin was u in staat een attest van uw ziekenhuisopname naar aanleiding van de aanval van de bende van M. op uw persoon in augustus 2013 neerleggen op CGVS ter staving van uw asielverklaringen.

Uw verklaring hiervoor dat men in Mongolië geen bewijzen krijgt noch van de politie noch van ziekenhuizen, kon u geenszins aannemelijk maken en kan slechts als een blote bewering van uwentwege worden beschouwd.

Dat u niet verdere maatregelen te treffen tegen uw belagers in Mongolië zoals blijkt uit uw gehoor op het CGVS en u eerder verkoos om het land te ontvluchten teneinde hier asiel aan te vragen, doet verdere twijfels rijzen.

Daarenboven dient gewezen te worden op het feit dat u tijdens uw gehoor op het CGVS niet het minste bewijs van uw identiteit kon naar voren brengen.

Hoewel u beschikte over een Mongoolse identiteitskaart evenals over een Mongools paspoort zoals u verklaarde, kon u geen van beide documenten voorleggen op het CGVS.

Uw verklaringen dat beide identiteitsdocumenten werden gestolen onderweg naar België (zie gehoorverslag CGVS, p.6), kon evenmin overtuigen daar u nergens een aangifte van verlies of diefstal hebt ingediend.

U wendde zich ook niet tot de Mongoolse ambassade voor de aanvraag van een duplicaat van uw documenten aan te vragen, nochtans verklaarde u nooit problemen te hebben gekend met de Mongoolse overheid.

Aldus bestaat het vermoeden dat u door het achterhouden van uw identiteitsdocumenten cruciale informatie aangaande uw identiteit, uw reisweg, uw eventuele reismotieven, evenals uw eventuele verblijfstatus(sen) in (een) derde land(en) alvorens uw komst naar België niet wenst kenbaar te maken voor de Belgische asieldiensten.

Vervolgens blijkt dat uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS aangaande uw problemen met M., niet steeds eenduidig kunnen worden genoemd, waardoor geuite twijfels inzake de oprechtheid van uw verklaringen versterkt worden.

Zo verklaarde u op het CGVS dat u de laatste keer werd aangevallen door M. in november 2013 (zie gehoorverslag CGVS, p.10), terwijl u in uw gehoor op de DVZ aanhaalde dat u nog in december 2013 werd bedreigd (zie Vragenlijst CGVS).

Wat er ook van zij, u slaagde er evenmin in aannemelijk te maken waarom u zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen om eventuele overige moeilijkheden met M. en de zijnen te vermijden. U bent een volwassen en alleenstaande man die bovendien in eigen levensonderhoud kon voldoen zoals u beweerde tijdens uw gehoor op het CGVS.

Uw bewering dat u zich al eens een tiental dagen verschool voor M. en zijn groep in een hotel op het platteland buiten Ulaanbaatar centrum (zie gehoorverslag CGVS, p.11), maar dat M. u daar gevonden had, kon u opnieuw niet aantonen tijdens uw gehoor. Zo bleef u het antwoord schuldig op de vraag op welke manier u dan gevonden werd door M..

U legde evenmin een bewijs neer dat u in een hotel buiten Ulaanbaatar zou hebben verbleven in die periode.

Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig aan.

Ten slotte slaagde u er geenszins in aan te tonen waarom u niet via de officiële rechtsgang bescherming zou kunnen bekomen van de Mongoolse overheid bij eventuele overige moeilijkheden met de drugsbende van M..

U gaf toe een klacht te hebben ingediend bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en 10), waarop er een officieel politieel onderzoek werd ingesteld volgens uw verklaringen.

Dit wijst erop dat de Mongoolse veiligheidsdiensten zich bereid verklaarden u bescherming te verlenen.

U verklaarde in uw gehoor zelf nooit in aanvaring te zijn gekomen met de Mongoolse overheid (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Er bestaan bijgevolg geen aanwijzingen waarom u niet zou kunnen rekenen op verdere bescherming van uw overheid.

Het gegeven dat u geen moeilijkheden hebt gekend bij de aanvraag van uw persoonlijke officiële paspoort aan de Mongoolse autoriteiten en dat u zonder problemen in het bezit van dit paspoort Mongolië hebt verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.4,7), wijst er voorts op dat u bij uw vertrek uit het land niet werd gevisieerd door de overheid met het oog op vervolging.

Zoals informatie beschikbaar op het CGVS aantoont, behoren democratie, rechtvaardigheid, vrijheid, gelijkheid, nationale eenheid en respect voor de wet tot de grondslagen van de Mongoolse Staat.

De grondwet voorziet in een uitgebreide bescherming van de burgers.

In het Mongoolse Wetboek van Strafrecht werd misdad door bendes opgenomen en worden er sinds 2002 zwaardere straffen opgelegd bij ernstige vormen van criminaliteit.

Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien, het gegeven dat u geen asielaanvraag indiende in Oekraïne, maar er wel meer dan drie maanden daar hebt verbleven alvorens uw komst naar België; kan bezwaarlijk beschouwd worden als dat u uit een gegronde vrees voor vervolging uw land van herkomst zou hebben verlaten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 juli 2014 (zie p. 4) de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij verklaart dat hij bij de lokale politie in zijn land van herkomst aangifte heeft gedaan van de vele verbale en fysieke geweldplegingen die hij te verduren kreeg vanwege M. en zijn bende, dat hij echter niet in het bezit is van een kopie van de klacht die hij ingediend, noch van een attest van de ziekenhuisopname naar aanleiding van een aanval van de bende van M.; hij stelt dat het (zie p. 4) "in geen geval een blote bewering van verzoeker (is) wanneer hij stelt dat het ongebruikelijk is in Mongolië om dergelijke bewijzen of attesten mee te krijgen".

Hij legt uit dat men (zie p. 5) "uitdrukkelijk om een attest, kopie of eender welk bewijs (dient) te vragen van een klacht of ziekenhuisopname in Mongolië" en dat hij er op dat moment niet bij stil stond "dat hij ooit een asielprocedure zou moeten opstarten en dergelijke documenten zou nodig hebben".

Verzoeker wijst erop dat ook in het ziekenhuis enkel een attest gegeven wordt wanneer dit ook uitdrukkelijk wordt gevraagd en dat hij (zie p. 5) "louter omwille van onwetendheid en zeker niet omwille van kwade wil" bijgevolg deze attesten niet kan voorleggen.

Volgens verzoeker kon hij niet (zie p. 5) *“veel meer (doen) dan naar de politie stappen”*; hij wijst erop dat, wanneer hij aangifte deed bij de politie, hij kon vaststellen *“dat de lokale politie er echter niet veel belang aan hechtte”* en dat de politie de fysieke en verbale geweldplegingen beschouwde als te verwaarlozen en het derhalve niet belangrijk genoeg leek te vinden om te onderzoeken.

Hij stelt dat hij, één maand nadat hij klacht had ingediend, is gaan informeren bij het politiekantoor naar de stand van het onderzoek; hij kreeg als antwoord dat ze druk bezig waren met het onderzoek; enkele weken nadien werd het onderzoek afgesloten met de melding dat M. en de zijnen niet gevonden konden worden.

Verzoeker verklaart dat hij nergens anders terecht kon dan bij de lokale politiediensten; (zie p. 5) *“de enige instantie tot wie hij zich kon wenden waren de lokale politiediensten, maar die vinden het niet de moeite om verdere inspanningen te leveren om de bende van M. op te pakken”*.

Verzoeker laat gelden dat het algemeen bekend is dat Mongolië een zeer corrupt land is; hij stelt dat de politiediensten slechts hun middelen in werking stellen wanneer ze daarvoor vergoed worden, terwijl hij weinig financiële middelen heeft (zie p. 5) *“waardoor er niet met de nodige aandacht aan zijn dossier werd gewerkt”*.

Hij verklaart ook dat hij geen andere instanties kende in zijn land die hem konden helpen en dat in de buurt waar hij woonde, enkel nog een opvangtehuis voor vrouwen is, waar hij als man niet terecht kon, en dat hij bij familie of vrienden ook niet terecht kon, gezien hij een eenzaam bestaan leidde.

Waar de commissaris-generaal vermoedt dat verzoeker cruciale informatie achterhoudt wat betreft zijn identiteit, hekelt verzoeker dat dit oordeel (zie p. 5) *“rust op een vermoeden, maar niet op weloverwogen feiten of documenten die deze stelling kunnen staven”*.

Hij legt uit dat hij samen met zijn vriend A., eerst naar Oekraïne is getrokken waar ze bij een kennis van deze laatste verbleven, dat die kennis veel volk over de vloer kreeg en dat daar zijn persoonlijke bezittingen gestolen werden, inclusief zijn reispapieren, identiteitsdocumenten, geld enz...

Hij wijst erop dat A. hem ook afraadde om hulp te zoeken bij de diplomatieke overheden in Oekraïne, (zie p. 6) *“gelet op de huidige politieke instabiliteit in het land en vooral gelet op het feit dat verzoeker schrik had dat hij door zijn illegaal verblijf zou opgepakt worden”*.

Waar de commissaris-generaal in zijn beslissing aanvoert dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen om zo moeilijkheden met M. en zijn bende te vermijden, antwoordt hij in zijn verzoekschrift dat hij zich in Mongolië eens tien dagen verscholen heeft in een motel op het platteland en toch werd gevonden door M.; hij stelt dat hij (zie p. 6) *“kan alleen maar raden hoe M. hem daar gevonden heeft”*.

Hij voegt er nog aan toe dat M. heel wat personen in dienst heeft die hem informatie doorspelen, dat M. een heel invloedrijk man is en een gans netwerk heeft opgebouwd van mensen die voor geld willen helpen. Volgens verzoeker zal iemand zijn aanwezigheid in het motel wellicht doorspeeld hebben aan M..

Wat de rechtsgang in Mongolië betreft, herhaalt verzoeker dat veel overheidsdiensten corrupt zijn en dat hij geen geldelijke middelen had om een onderzoek af te dwingen.

Hij verklaart dat de politiediensten beweerden de bende op te sporen, maar in werkelijkheid zijn klachten onvoldoende ernstig vonden; hij voert aan dat het voor hen (zie p. 6) *“een gemakkelijke uitvlucht om te beweren dat de bende spoorloos is, terwijl ze heel actief bezig is in Mongolië”*, waaruit hij afleidt *“dat de politiediensten enkel tegen betaling de nodige inspanningen doen”*.

Verzoeker concludeert dan ook dat de strenge wet, waarvan sprake in de beslissing van de commissaris-generaal, bijgevolg weinig toepassing kent in de praktijk.

Het feit dat verzoeker geen asielaanvraag in Oekraïne heeft ingediend, heeft volgens hem dan weer (zie p. 6) *“alles te maken met de politieke instabiliteit die daar heerst. Er woedt een oorlog en zijn vriend Arthur raadde verzoeker af om in deze omstandigheden asiel in dit land aan te vragen”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij overloopt de voorwaarden in bovenstaand verdragsartikel en herneemt kort zijn asielrelaas.

Verzoeker laat gelden dat hij in Mongolië tot de zwakken van de maatschappij behoort, gezien zijn adoptieouders gestorven zijn en hij niemand heeft waarop hij kan terugvallen.

Volgens hem is deze groep van de zwakken en eenzamen, een gemakkelijk slachtoffer voor criminele bendes zoals die van M., gezien er geen haan naar kraait als er hen iets overkomt en daarenboven kan de bende deze arme personen gemakkelijk overtuigen om mee te doen in illegale drugshandel om geld te verdienen.

Verzoeker herhaalt dat Mongolië een corrupt land is en dat hij niet kan rekenen op bescherming aldaar.

Hij laat gelden dat hij er evenmin familie of vrienden heeft bij wie hij zich zou kunnen vestigen, dat hij niet de middelen bezit om op zijn eentje het land te doorkruisen op zoek naar een veilige plek weg van M. en dat M. hem overal zal vinden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en zijn argumentatie in verband met de vluchtelingenstatus en meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien verzoeker:

(i) niet het minste bewijs van zijn identiteit bijbrengt;

(ii) geen politieverlag, noch een kopie van de klacht die hij bij de Mongoolse politie indiende tegen zijn belagers, noch een attest van zijn ziekenhuisopname naar aanleiding van de aanval van de bende van M. op zijn persoon in augustus 2013 bijbrengt;

(iii) incoherente verklaringen aflegde over de laatste aanval door M. (zie het verhoorverslag van 12 juni 2014, p. 10; zie vragenlijst DVZ van 11 april 2014, vraag 3.5).

Wat het ontbreken van enig bewijs van zijn identiteit betreft, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat hij met zijn vriend A. eerst samen naar Oekraïne is getrokken, dat ze aldaar bij een kennis van A. verbleven, waar zijn persoonlijke bezittingen werden gestolen, waaronder zijn geld en reisdocumenten. Verzoeker voegt er aan toe dat A. hem ook afraadde om soelaas te zoeken bij de diplomatieke overheden in Oekraïne, (zie het verzoekschrift, p. 6) *“gelet op de huidige politieke instabiliteit in het land*

en vooral gelet op het feit dat verzoeker schrik had dat hij door zijn illegaal verblijf zou opgepakt worden”.

Hij laat aangaande het ontbreken van documenten die zijn asielrelaas kunnen staven, gelden dat (zie p. 4) het *“in geen geval een blote bewering van verzoeker (is) wanneer hij stelt dat het ongebruikelijk is in Mongolië om dergelijke bewijzen of attesten mee te krijgen”*; hij stelt dat men *“uitdrukkelijk om een attest, kopie of eender welk bewijs (dient) te vragen van een klacht of ziekenhuisopname in Mongolië”*, dat hij er op dat moment niet bij stil stond (zie p. 5) *“dat hij ooit een asielprocedure zou moeten opstarten en dergelijke documenten zou nodig hebben”* en dat hij *“louter omwille van onwetendheid en zeker niet omwille van kwade wil”* deze attesten bijgevolg niet kan voorleggen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

Indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu heeft verzoeker geen enkel begin van bewijs bijgebracht van zijn identiteit, van het politieverlag dat naar zijn verklaringen werd opgesteld, van de klacht die hij zou hebben ingediend of van zijn ziekenhuisopname.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren.

Zijn beweringen dat hij er op dat moment niet bij stil stond *“dat hij ooit een asielprocedure zou moeten opstarten en dergelijke documenten zou nodig hebben”* en dat zijn identiteitsdocumenten gestolen werden, tonen hoegenaamd niet aan dat hij inspanningen heeft geleverd om nog bewijzen trachten te bekomen, hoewel hij in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat men uitdrukkelijk om een attest, kopie of eender welk bewijs moet vragen in Mongolië en hij tevens heeft nagelaten aangifte te doen van het verlies of de diefstal van de identiteitsdocumenten en zich evenmin tot de Mongoolse ambassade heeft gewend voor de aanvraag van een duplicaat van zijn identiteitsdocumenten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker bovendien niet aantoont dat de Mongoolse Staat, partijen of internationale organisaties die deze Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad herinnert er aan dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een klacht indiende bij de politie (zie het verhoorverslag van 12 juni 2014, p. 9, 10), waarop er een officieel politieel onderzoek werd ingesteld, dat hij zelf nooit in aanvaring is gekomen met de Mongoolse overheid (zie het verhoorverslag, p. 6), dat hij geen moeilijkheden heeft gekend bij de aanvraag van zijn persoonlijke officiële paspoort aan de Mongoolse autoriteiten en dat hij tevens zonder problemen in het bezit van dit paspoort Mongolië heeft verlaten (zie het verhoorverslag, p. 4, 7).

Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal aan het administratief dossier, dat democratie, rechtvaardigheid, vrijheid, gelijkheid, nationale eenheid en respect voor de wet tot de grondslagen van de Mongoolse staat behoren, dat de grondwet in een uitgebreide bescherming van de burgers voorziet en dat in het Mongoolse Wetboek van Strafrecht misdad door bendes opgenomen werd en er sinds 2002 zwaardere straffen worden opgelegd bij ernstige vormen van criminaliteit.

De ongestaafde verklaringen van verzoeker dat vele Mongoolse overheidsdiensten corrupt zijn, dat hij de financiële middelen niet had om een onderzoek af te dwingen en dat de strenge wet weinig toepassing kent in de praktijk en zijn beweerde onwetendheid over andere instanties die hem zouden kunnen helpen, doen geen afbreuk aan het bovenstaande en tonen geenszins aan dat verzoeker geen aanspraak kan maken op bescherming in zijn land van herkomst.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen om eventuele moeilijkheden met M. en de zijnen te vermijden.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij zich in Mongolië eens tien dagen verscholen heeft in een motel op het platteland en toch werd gevonden door M. en dat hij *“kan alleen maar raden hoe M. hem daar gevonden heeft”*.

Hij voegt er nog aan toe dat M. hij zelf heel wat mensen in dienst heeft die informatie aan hem doorspelen, dat M. een invloedrijk iemand is en een heel netwerk van mensen heeft die lid zijn van zijn bende of hem simpelweg in ruil voor geld willen helpen. Volgens verzoeker zal iemand zijn aanwezigheid in het motel wellicht doorspeeld hebben aan M..

De Raad wijst erop dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In casu ziet de Raad niet in hoe het voor verzoeker onmogelijk zou zijn zijn leven in een ander deel van Mongolië verder te zetten, gezien hij een volwassen man is die in eigen levensonderhoud kon voorzien. De loutere bewering omtrent één voorval, namelijk dat hij zich in Mongolië eens tien dagen verscholen heeft in een motel op het platteland en toch gevonden zou zijn door M., is dan ook niet afdoende om aan te tonen dat hij zich niet elders in Mongolië zou kunnen vestigen.

Waar hij in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij geen familie of vrienden heeft in zijn land bij wie hij zich zou kunnen vestigen en dat hij niet de middelen bezit om op zijn eentje het land te doorkruisen op zoek naar een veilige plek weg van M., stelt de Raad vast dat verzoeker blijkbaar wél voldoende initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in Oekraïne, een land waar hij meer dan drie maanden heeft verbleven alvorens naar België te komen.

Volgens de uitleg in het verzoekschrift heeft dit *“alles te maken met de politieke instabiliteit die daar heerst. Er woedt een oorlog en zijn vriend Arthur raadde verzoeker af om in deze omstandigheden asiel in dit land aan te vragen”*.

De Raad antwoordt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk na het ontvluchten van het land waar hij gevaar loopt, een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoeker nagelaten heeft om in Oekraïne asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem voorgehouden vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormeldede vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE